

Latvijas Republikas Senāts

SPRIEDUMS

Rīgā 2020.gada 5.maijā

Senāts šādā sastāvā:

senators referents Normunds Salenieks,
senatore Anita Čerņavska,
senatore Ināra Garda

izskatīja rakstveida procesā civillietu sakarā ar dzīvokļu īpašnieku biedrības „Riepnieki” kasācijas sūdzību par Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2019.gada 27.marta spriedumu dzīvokļu īpašnieku biedrības „Riepnieki” prasībā pret SIA „Latnāja” par parāda piedziņu.

Aprakstošā daļa

[1] Starp dzīvokļu īpašnieku biedrību „Riepnieki” (turpmāk – DzĪB „Riepnieki”) un SIA „Latnāja” 2007.gada 16.aprīlī noslēgts ēku /adrese A/, un /adrese B/, apkalpošanas un apsaimniekošanas līgums (turpmāk – apsaimniekošanas līgums), ar kuru SIA „Latnāja” uzņēmusies apkalpot un apsaimniekot dzīvojamās ēkas /adrese A/, un /adrese B/, kā arī ēkām piederīgo teritoriju.

[2] DzĪB „Riepnieki” 2017.gada 11.maijā cēlusi prasību Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā pret SIA „Latnāja” par parāda 32 639,88 EUR piedziņu.

Prasība pamatota ar šādiem argumentiem

[2.1] Apsaimniekošanas līguma 4.3.punktā puses vienojušās, ka atbildētāja par šajā līgumā noteikto pakalpojumu sniegšanu prasītājai no īpašniekiem iemaksātās naudas par telpu īri/nomu, ēku ekspluatācijas izdevumiem, apkures sistēmu, ūdens un kanalizācijas sistēmas apkalpošanu savā rīcībā atstāj 760 LVL, bet atlikušo naudas summu līdz katra mēneša 10.datumam pārskaita uz DzĪB „Riepnieki” bankas kontu.

Ar 2009.gada 20.februāra vienošanos veikti grozījumi līguma 4.3.punktā, izsakot to jaunā redakcijā – „atbildētāja par šajā līgumā noteikto pakalpojumu sniegšanu prasītājai no īpašniekiem iemaksātās naudas par telpu, ēku ekspluatācijas izdevumiem, ēku apkures sistēmu, ūdens un kanalizācijas sistēmu apkalpošanu savā rīcībā atstāj summu, saskaņā ar mājas un apsaimniekošanas tāmi.”

No atbildētājas sastādītās obligāti veicamo dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas darbu plānotās ieņēmumu un izdevumu tāmes kopsavilkuma 2015.gadam izriet, ka apsaimniekošanas maksa ir 0,40 EUR par 1 m², kas tiek iekasēta no abu ēku iedzīvotājiem. Uzkrājumu (remontdarbu) fondam ēkā /adrese A/, tiek novirzīti 0,174144 EUR par 1 m², bet ēkā /adrese B/, 0,192883 EUR par 1 m².

Puses 2015.gada 28.janvārī parakstījušas aktu par savstarpējo norēķinu salīdzināšanu, kuru sagatavojusi SIA „Latnāja” grāmatvede. No akta izriet, ka 2014.gada 31.decembrī atbildētājai ir parādsaistības pret prasītāju 32 639,88 EUR apmērā.

Minētais apliecina, ka atbildētāja nav pārskaitījusi prasītājai daļu no apsaimniekošanas maksas.

[2.2] Prasība pamatota ar Civillikuma 1. un 1587.pantu.

[3] Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2018.gada 18.jūlija spriedumu prasība apmierināta.

[4] Izskatījusi lietu sakarā SIA „Latnāja” iesniegto apelācijas sūdzību, Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija ar 2019.gada 27.marta spriedumu prasību noraidījusi.

Spriedums pamatots ar šādiem argumentiem

[4.1] Pārbaudot lietā esošos pierādījumus, tostarp aktu par savstarpējo norēķinu salīdzināšanu un apsaimniekošanas tāmi, Civillietu tiesas kolēģija nekonstatē atbildētājas parādu.

No akta par savstarpējo norēķinu salīdzināšanu izriet, ka 2014.gada 31.decembrī SIA „Latnāja” kredīts ir 32 639,88 EUR un DzĪB „Riepnieki” debets ir 32 639,88 EUR. Minētais neliecina par to, ka atbildētājai ir pienākums izmaksāt šo summu prasītājai.

Atbilstoši atbildētājas paskaidrojumiem, parakstot aktu, puses vienojās, ka 13 134,46 EUR tiks pārskaitīti AS „Rīgas siltums”, bet 948,29 EUR SIA „Latnāja” tiesāšanās izdevumu segšanai. Līdz ar to akta būtība un parakstīšanas mērķis bija no dzīvokļu īpašniekiem iekasēto naudu novirzīt pārvaldīšanas izdevumu segšanai, kas nozīmē, ka akts atspoguļo dzīvokļu īpašnieku naudas plūsmu, nevis atbildētājas parādu.

[4.2] Atbildētājas paskaidrojumi apstiprinās ar lietai pievienoto aktu par savstarpējo norēķinu salīdzināšanu. Salīdzinot savstarpējos norēķinus, puses vienojušās par naudas summas 32 639,88 EUR sadalīšanu rezerves fondam, pārskaitījumiem AS „Rīgas siltums” un tiesas izdevumiem.

Līgumā puses vienojās, ka katru gadu tiek sastādīts akts par naudas plūsmu un savstarpējiem norēķiniem.

No lietai pievienotajiem banku maksājumu uzdevumiem redzams, ka laika posmā no 2014.gada 1.jūlija līdz 2015.gada 1.septembrim SIA „Latnāja” izlietojusi 23 220,41 EUR siltuma apmaksai, savukārt 2015.gada februārī un maijā pārskaitījusi 3 237,04 EUR DzĪB „Riepnieki”.

No lietai pievienotā 2014.gada 16.oktobra līguma Nr. 1/07, kas noslēgts starp SIA „Latnāja” un SIA „Marts 1”, kā arī AS „Swedbank” konta izraksta izriet, ka laika posmā no 2015.gada 26.janvāra līdz 2015.gada 30.oktobrim izlietoti 16 559,23 EUR jumta remontam.

Atbildētāja 2015.gada 13.marta vēstulē prasītājai norādījusi, ka DzĪB „Riepnieki” uzkrājuma fonda atlikums uz 2015.gada 1.martu ir 11 239,35 EUR. Jumta remontam iekasēti 13 067,50 EUR, izlietoti 12 617,92 EUR, uzkrājuma atlikums ir 449,58 EUR. Sakarā ar iepriekš minēto un to, ka iekasētie finanšu līdzekļi jumta remontam ir nepietiekami, nepieciešamie līdzekļi minēto maksājumu segšanai tika novirzīti no DzĪB „Riepnieki” rezerves

fonda.

Nemot vērā minēto, secināms, ka līdzekļi no aktā norādītā rezerves fonda tika novirzīti arī jumta remonta segšanai.

Tādējādi aktā par norēķinu savstarpējo salīdzināšanu norādītie naudas līdzekļi ir izlietoti māju pārvaldīšanas izdevumiem atbilstoši apsaimniekošanas tāmēi un noslēgtajiem līgumiem.

[4.3] Prasītāja lietā nav iesniegusi pierādījumus, kas apliecinātu, ka atbildētāja līdzekļus no rezerves fonda būtu novirzījusi iedzīvotāju parādsaistību dzēšanai.

[4.4] Fakti, ka akts par savstarpējo norēķinu salīdzināšanu atspoguļo dzīvokļu īpašnieku naudas plūsmu, nevis atbildētājas parādu, apliecina arī pašas prasītājas lietai pievienotie 2015.gada 29.aprīļa, 2015.gada 19.maija un 2017.gada 3.aprīļa brīdinājumi par parāda samaksu. Brīdinājumos norādītās parāda summas nesaskan, proti, 2017.gada 3.aprīlī prasītāja brīdināja, ka atbildētājas parāds ir 32 639,88 EUR, savukārt 2015.gada 29.aprīļa un 2015.gada 19.maija brīdinājumos norādīts, ka parāda summa ir 12 354,49 EUR un 12 355,60 EUR. Tādējādi prasības celšanas brīdī parāda summa bija samazinājusies.

[5] Par minēto spriedumu DzĪB „Riepiņki” iesniedza kasācijas sūdzību, lūdzot spriedumu atcelt un nodot lietu jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Kasācijas sūdzībā norādīti šādi argumenti.

[5.1] Apelācijas instances tiesas spriedums neatbilst Civilprocesa likuma 97.panta trešās daļas, 189.panta trešās daļas, 190.panta un 193.panta piektās daļas prasībām, jo nesatur atsauci ne uz vienu materiālo tiesību normu, kas pamatotu tiesas secinājumus par prasības noraidīšanu. Materiālo tiesību normu nepiemērošana ir novedusi pie lietas nepareizas izspriešanas.

[5.2] Tiesa kļūdaini secinājusi, ka akts par savstarpējo norēķinu salīdzināšanu ir apsaimniekošanas līguma 4.6.punktā minētais akts par naudas plūsmu un savstarpējiem norēķiniem. Likuma „Par grāmatvedību” 11.pantā iekļauts pienākums katram uzņēmumam reizi gadā salīdzināt debitoru un kreditoru prasījumu un saistību summas. Prasītājas iesniegtais 2015.gada 28.janvāra akts par savstarpējo norēķinu salīdzināšanu ir dokuments, kas apliecina prasītājas un atbildētājas saistību apmēru 2014.gada 31.decembrī. Tā nav atskaite par atbildētājas izlietotajiem naudas līdzekļiem 2014.gadā.

[5.3] Tiesa nepamatoti nav piemērojusi Civillikuma 1402.pantu. Prasītājas un atbildētājas savstarpējās attiecības regulē 2007.gada 16.aprīļa apsaimniekošanas līgums, kas neparedz atbildētājas tiesības prasītājai pienākošos naudas līdzekļus novirzīt citu saistību (iedzīvotāju parādu) segšanai. Civillietu tiesas kolēģija nav ņēmusi vērā, ka ēku iedzīvotāji, pamatojoties uz individuāli noslēgtajiem apsaimniekošanas un komunālo pakalpojumu sniegšanas līgumiem, maksājuši atbildētājai gan apsaimniekošanas maksu, gan maksu par komunālajiem pakalpojumiem, tādējādi atbildētājai nebija tiesiska pamata uzkrājumu fondam paredzētos līdzekļus novirzīt AS „Rīgas siltums”.

[5.4] Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 14.panta sestā daļa paredz, ka dzīvojamās mājas īpašnieka veidotos uzkrājumus pārvaldnieks nav tiesīgs izmantot ne savas darbības rezultātā radušos zaudējumu segšanai, ne dzīvojamās mājas īpašnieka saistību izpildei.

Lietas materiālos atrodas atbildētājas 2015.gada 8.jūnija vēstule prasītājai, kurā norādīts, ka uzkrājuma fonda izveidei katru mēnesi tiek novirzīti 0,19 EUR par 1 m² /adrese B/, bet 0,17 EUR par 1 m² /adrese A/.

Motīvu daļa

[6] Pārbaudījis sprieduma likumību attiecībā uz argumentiem, kas minēti kasācijas sūdzībā, kā to noteic Civilprocesa likuma 473.panta pirmā daļa, Senāts atzīst, ka spriedums ir atceļams.

[7] Atbilstoši Civilprocesa likuma 193.panta piektās daļas noteikumiem tiesai sprieduma motīvu daļā jānorāda lietā konstatētie fakti, pierādījumi, uz kuriem pamatoti tiesas secinājumi, un argumenti, ar kuriem noraidīti tie vai citi pierādījumi, tāpat tiesai jānorāda arī normatīvie akti, pēc kuriem tiesa vadījies, un konstatēto lietas apstākļu juridiskais novērtējums. Proti, tiesai, izskatot lietu, jānoskaidro lietas apstākļi, kuri ietilpst pierādīšanas priekšmetā. Turklāt jāievēro, ka meklējamos faktus norāda puses, bet faktu sastāvu, kas jāpierāda lietā, galīgi nosaka tiesa saskaņā ar tām materiālo tiesību normām, kuru hipotēzēs ir norādīti fakti, kas nosaka pušu apstrīdētās un aizskartās tiesības un tām atbilstošus pienākumus. No iepriekš minētā izriet, ka, izskatot lietu, tiesai primāri jānoskaidro, kādu tiesisko attiecību ietvarā strīdus attiecības ir vērtējamas.

[8] Noskaidrojot tiesisko attiecību ietvaru konkrētajā lietā, jāņem vērā, ka dzīvokļa īpašumos sadalītu dzīvojamo māju pārvaldīšanas uzdevuma uzdošana pārvaldniekam, uzdodot veikt visas vai atsevišķas dzīvojamās mājas pārvaldīšanas darbības, ir dzīvokļu īpašnieku kopības ekskluzīvajā kompetencē (sk. Dzīvokļa īpašuma likuma 16.panta otrās daļas 8.punktu).

Turklāt pārvaldīšanas līgumu ar pārvaldnieku, kuram tiek uzdots pārvaldīšanas uzdevums, slēdz dzīvokļu īpašnieku kopība, nevis katrs dzīvokļa īpašnieks (sk. Senāta 2019.gada 12.decembra sprieduma lietā Nr. SKC-109/2019 ([ECLI:LV:AT:2019:1212.C31346614.3.S](#)), 11.4.2.punktu). Arī tad, ja ir noslēgti pārvaldīšanas līgumi starp atsevišķiem dzīvokļu īpašniekiem un pārvaldnieku, no pārvaldīšanas līguma izrietošo tiesisko attiecību esība var tikt atzīta tikai starp dzīvokļu īpašnieku kopību kā īpaša veida tiesību subjektu un pārvaldnieku vai arī, ja kopības griba uzdot pārvaldīšanas uzdevumu pārvaldniekam nav konstatējama, bet pārvaldnieks ir veicis pārvaldīšanas darbības kopības interesēs, tas var būt pamats Civillikumā ietvertu neuzdotās lietvedības noteikumu piemērošanai.

Savukārt attiecībā uz dzīvokļu īpašnieku biedrības lomu dzīvojamās mājas pārvaldīšanas tiesiskajās attiecībās jāņem vērā, ka biedrība var rīkoties kā kopības pilnvarnieks, ievērojot kopības noteiktās pilnvarojuma robežas un likumā imperatīvi noteikto kopības ekskluzīvo kompetenci, vai arī kā pārvaldnieks, ja kopība ir nolēmusi pārvaldīšanas uzdevumu uzdot dzīvokļu īpašnieku biedrībai. Senāts jau ir norādījis, ka dzīvokļu īpašnieku kopības lēmums izveidot biedrību, kaut arī ar mērķi apsaimniekot konkrēto dzīvojamo māju, šai biedrībai automātiski nepiešķir tiesības veikt nama apsaimniekošanu. Vēl jo vairāk, tāds lēmums šai biedrībai nepiešķir tiesības īpašnieku vietā uzdot citai juridiskai personai pārvaldīt un apsaimniekot māju, jo tādas tiesības ir tikai un vienīgi dzīvokļu īpašniekiem – kopībai (sk. Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2016.gada 29.novembra sprieduma lietā Nr. SKC-/344/2016 (C32294611), 8.punktu).

[9] Iepriekš minēto apsvērumu kontekstā ir sniedzama atbilde uz tiesību jautājumu, uz kuru, ņemot vērā kasācijas sūdzības argumentus par prasības juridisko pamatu, jāatbild šajā lietā, proti, vai dzīvokļu īpašnieku biedrībai ir prasības tiesības attiecībā uz dzīvojamās mājas uzkrājuma fonda veidošanai pārvaldniekam samaksāto līdzekļu piedziņu. Citiem vārdiem, vai dzīvokļu īpašnieku biedrība ir tiesīga prasīt minēto līdzekļu piedziņu savā mantā.

[9.1] Senāts iepriekš jau ir skaidrojis, ka dzīvokļu īpašnieku ienaksas dzīvojamās mājas uzkrājuma fonda veidošanai ir finanšu līdzekļi, kas ietilpst dzīvokļu īpašnieku kopības mantā (sk. Senāta 2019.gada 12.decembra sprieduma lietā Nr. SKC-/109/2019 ([ECLI:LV:AT:2019:1212.C31346614.3.S](#)), 11.4.3.punktu). Dzīvojamās mājas pārvaldnieks nodrošina uzkrājuma fonda līdzekļu uzglabāšanu un, ievērojot dzīvokļu īpašnieku kopības lēmumus un pilnvarojumu, kā arī likumā noteiktos ierobežojumus, izmanto minētos līdzekļus dzīvojamās mājas

pārvaldīšanas darbību apmaksai vai citiem ar dzīvojamās mājas pārvaldīšanu saistītiem mērķiem.

Dzīvokļu īpašnieku kopība var pilnvarot arī dzīvokļu īpašnieku biedrību rīkoties ar tās uzkrājuma līdzekļiem, taču arī šādā gadījumā tie nekļūst par biedrības mantu.

Līdz ar to dzīvokļu īpašnieku biedrība nav tiesīga prasīt piedzīt dzīvojamās mājas uzkrājuma fondā iemaksātos līdzekļus par labu sev, bet gan tikai par labu dzīvokļu īpašnieku kopībai.

[9.2] Senāts nepiekrīt kasācijas sūdzības argumentam, ka apelācijas instances tiesa kļūdaini nav piemērojusi Civillikuma 1402.pantu un nav nošķīrusi tiesiskās attiecības starp DzĪB „Riepnieki” un SIA „Latmāja” no tiesiskajām attiecībām starp SIA „Latmāja” un atsevišķajiem dzīvokļu īpašniekiem jautājumā par atsevišķo dzīvokļu īpašnieku parādu segšanu no dzīvojamo māju uzkrājuma fondu veidošanai paredzētajiem līdzekļiem.

Gan jautājums par dzīvojamo māju pārvaldīšanas uzdevuma izpildi, gan jautājums par uzkrājuma fondu veidošanai paredzēto līdzekļu izlietošanu ir jāskata dzīvokļu īpašnieku kopības un pārvaldnieka savstarpējo tiesisko attiecību ietvarā.

Tas nozīmē, ka, ja pārvaldnieks uzkrājuma līdzekļus ir izlietojis atsevišķu dzīvokļu īpašnieku parādu segšanai vai citiem mērķiem saskaņā ar dzīvokļu īpašnieku kopības lēmumu un, ievērojot kopības pilnvarojuma robežas, kas ir pārbaudāms, lietu izskatot pēc būtības, kopība vēlāk pret šādu izlietojumu nevar iebilst, ja vien nav konstatējami tās grības defekti, kas dod tiesības apstrīdēt attiecīgo darījumu, pienēram, ja pārvaldnieks ir panācis attiecīgo kopības lēmumu ar viltu. Savukārt dzīvokļu īpašnieku biedrībai, kā minēts iepriekš, nav savu patstāvīgu tiesību prasīt kopības uzkrājuma līdzekļu piedziņu.

[9.3] Senāta ieskatā pārsūdzētajā spriedumā iepriekš minētais tiesiskais ietvars, tostarp DzĪB „Riepnieki” statuss dzīvojamo māju /adrese A/, un /adrese B/, pārvaldīšanas tiesiskajās attiecībās, nav noskaidrots. Līdz ar to tiesa nav ievērojusi Civilprocesa likuma 193.panta piektās daļas noteikumus, uz ko pamatoti norādīts kasācijas sūdzībā.

Tomēr arī pati DzĪB „Riepnieki” kasācijas sūdzībā uztur pretrunīgu pozīciju, no vienas puses, uzskatot, ka prasītājas un atbildētājas savstarpējās attiecības regulē tikai savstarpēji noslēgtais līgums, bet, no otras puses, norādot uz abu dzīvojamo māju dzīvokļu īpašnieku kopībām piederošo līdzekļu neatļautu izlietošanu, kaut gan prasījuma tiesības piedzīt dzīvokļu īpašnieku kopību uzkrājuma līdzekļus ir dzīvokļu īpašnieku kopībām, nevis DzĪB „Riepnieki”.

Tādējādi tiesai, izskatot lietu no jauna, jānoskaidro, vai prasība celta dzīvokļu īpašnieku kopību labā, vai arī DzĪB „Riepnieki” ir savas patstāvīgas prasījuma tiesības, vai arī DzĪB „Riepnieki” ir cēlusī prasību bez aktīvas leģitīmācijas un lietā izbeidzama tiesvedība saskaņā ar Civilprocesa likuma 223.panta 2.punktu.

Vienlaikus ņemams vērā, ka līdz Senāta 2019.gada 12.decembra spriedumam lietā Nr. SKC-109/2019 ([ECLI:LV:AT2019:1212.C31346614.3.S](#)) dzīvokļu īpašnieku kopību un pārvaldnieku savstarpējo attiecību tiesiskais ietvars atsevišķos ar kopības tiesīspēju saistītos aspektos bija neskaidrs, tostarp netika atzītas kopības tiesības piedalīties civilprocesā kā lietas dalībnieci (sk. *Augstākās tiesas Civiltiesu departamenta 2017.gada 16.jūnija sprieduma lietā Nr. SKC-/220/2017 (C30809612) 7.4.punktu*). Līdz ar to tiesvedībā, kurās minētajam tiesiskajam ietvaram ir nozīme un kuras ir uzsāktas pirms Senāta sprieduma lietā Nr. SKC-109/2019 pasludināšanas, ir objektīvi attaisnojamas un saprātīgi novēršamas atkāpes no procesuālo noteikumu ievērošanas, ja tās izriet no agrākās judikatūras, kura ir mainīta ar iepriekš norādīto Senāta spriedumu.

[10] Senāts daļēji piekrīt kasācijas sūdzības argumentam, ka apelācijas instances tiesa nav ņēmusi vērā, ka lietā ir strīds par dzīvojamo māju uzkrājuma fondu līdzekļu izlietojuma tiesiskumu.

[10.1] Kā norādīts iepriekš, dzīvojamās mājas uzkrājuma fonda līdzekļi ir dzīvokļu īpašnieku kopības mantā ietilpstoši finanšu līdzekļi, ar kuriem dzīvojamās mājas pārvaldnieks var rīkoties, tikai ievērojot kopības lēmumus un piešķirto pilnvarojumu, kā arī normatīvajos aktos noteiktos ierobežojumus (sk. sprieduma 9.1.punktu).

Saskaņā ar Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 14.panta sesto daļu dzīvojamās mājas īpašnieka veidotos uzkrājumus pārvaldnieks nav tiesīgs izmantot savas darbības rezultātā radušos zaudējumu segšanai vai dzīvojamās mājas īpašnieka neizpildītu saistību izpildei (parādu segšanai utml.). Minētais ierobežojums pārvaldniekam ir saistošs, ja vien dzīvokļu īpašnieku kopība dzīvojamās mājas pārvaldīšanas kompetences ietvaros nav nolēmusi citādi.

Papildus šiem likumā tieši noteiktajiem ierobežojumiem pārvaldniekam kā krietnam un kārtīgam pārvaldniekam jāņem vērā, ka jebkurai rīcībai ar dzīvokļu īpašnieku kopības līdzekļiem jānotiek atbilstoši kopības uzdotajam pārvaldīšanas uzdevumam un piešķirtajam pilnvarojumam.

[10.2] Gadījumā, kad dzīvokļu īpašnieku kopība ir uzkrājusi līdzekļus noteiktam mērķim, piemēram, dzīvojamās mājas uzlabošanai, pārvaldnieks citiem mērķiem minētos līdzekļus var izlietot tikai, ja tam iepriekš ir saņemts atbilstošs kopības pilnvarojums.

Arī gadījumos, kad pārvaldnieks plāno izlietot dzīvokļu īpašnieku kopības uzkrājumus atbilstoši uzkrājuma mērķim, pārvaldniekam jāievēro dzīvokļu īpašnieku kopības vai normatīvajos aktos noteiktā kārtība attiecīgo izdevumu saskaņošanai ar kopību (sk., piemēram, Ministru kabineta 2010.gada 28.septembra noteikums Nr. 905 „Kārtība, kādā tiek plānotas un organizētas ar dzīvojamās mājas renovāciju un rekonstrukciju saistītās darbības”).

[10.3] Pārsūdzētajā spriedumā tiesa turpretim sniedza nepilnīgu juridisko vērtējumu prasītājas apgalvojumam un iesniegtajiem pierādījumiem, ka strīdus summu veido dzīvojamo māju uzkrājuma fonda līdzekļi, kas bija paredzēti remontdarbu veikšanai un, ka atbildētāja nebija tiesīga tos izlietot citam mērķim.

Tiesa secināja, ka strīdus summa ir izlietota māju pārvaldīšanas izdevumiem atbilstoši apsaimniekošanas tāmēi un noslēgtajiem līgumiem, neizvērtējot, vai līdzekļi no uzkrājuma fonda ir izlietoti, ievērojot dzīvojamās mājas īpašnieku kopības pilnvarojumu. Tas, ka pārvaldniekam ir noteikts vispārīgs pienākums pārvaldīt dzīvojamo māju un nodrošināt noteiktu komunālo pakalpojumu sniedzēju rēķinu apmaksu, nedod pamatu secināt, ka kopība ir pilnvarojusi segt komunālo maksājumu parādus no citam mērķim (konkrētajā lietā – remontdarbu) paredzētajiem līdzekļiem.

Līdz ar to lietā nav noskaidrots, vai pārvaldnieks bija tiesīgs dzīvokļu īpašnieku kopības līdzekļus izlietot tiesas konstatētajiem mērķiem. Šādu pierādījumu pārbaudi nevar atzīt par vispusīgu, pilnīgu un objektīvu, kas nozīmē, ka pierādījumu novērtēšana nav bijusi atbilstoša Civilprocesa likuma 97.panta pirmās daļas prasībām.

[11] Senāta ieskatā iepriekš izklāstīto argumentu kopums ļauj secināt, ka konstatētie trūkumi materiālo tiesību normu piemērošanā un procesuālie pārkāpumi lietā nozīmīgo apstākļu noskaidrošanā, pierādījumu novērtēšanā un spriedumā izdarīto secinājumu pamatošanā vērtējami kā tādi, kas varēja novest pie lietas nepareizas izspriešanas. Tas dod pamatu sprieduma atcelšanai.

[12] Atceļot spriedumu, saskaņā ar Civilprocesa likuma 458.panta otro daļu DzĪB „Riepnieki” atmaksājama drošības nauda 300 (trīs simti) EUR.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 474.panta 2.punktu un 475.pantu, Senāts

nosprida:

atcelt Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2019.gada 27.marta spriedumu un nodot lietu jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Atmaksāt DZĪB „Riepnieki” drošības naudu 300 (trīs simti) EUR.

Spriedums nav pārsūdzams.

Senators

N. Salenieks

Senatore

A. Čerņavska

Senatore

I. Garda